

UZASADNIENIE

	Sygnatura akt	III K 494/21	
1.USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
		<p>Czyn przypisany oskarżonemu K. F. (1)</p> <p>(PO ZMIANIE OPISU I KWALIFIKACJI)</p>	
		<p><u>W okresie od dnia 14 grudnia 2014 r. do dnia 27 lutego 2015 r. i od dnia 13 maja 2015 r. do dnia 04 sierpnia 2020 r.</u> w W. uchylał się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki K. F. (2) określonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie VI Wydział Cywilny i Rodzinny Odwoławczy sygn. VI C 1264/08 z dnia 18 grudnia 2009 r. w kwocie 500 złotych miesięcznie, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, przez co naraził swą córkę na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,</p> <p>który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 209 § 1 i 1a k.k.</p>	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W 2009 roku K. F. (1) i T. F. rozwiedli się. Posiadają wspólne dzieci: W. (l. 34), M. (l. 32) oraz K. (l. 20), nad którymi opiekę sprawowała T. F..</p> <p>W dniu 18 grudnia 2009 roku wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie (sygn. akt VI C 1264/08) K. F. (1) został zobowiązany do płacenia alimentów w wysokości 500 złotych miesięcznie na rzecz córki K. F. (2).</p> <p>K. F. (1) od dnia 14 grudnia 2014 roku do dnia 27 lutego 2015 roku i od dnia 13 maja 2015 roku do dnia 04 sierpnia 2020 roku nie wywiązywał się z ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego, nie dokonywał żadnych wpłat. Łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych.</p> <p>Prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie postępowanie egzekucyjne (sygn. akt Kmp 60/08) przeciwko K. F. (1) w sprawie o świadczenie alimentacyjne na rzecz jego córki nie przyniosło pozytywnych efektów, egzekucja alimentów była</p>	<p>częściowo wyjaśnienia</p> <p>K. F. (1)</p>	<p>253</p> <p>359</p> <p>438-439</p>	

bezskuteczna na dzień 22 września 2017 roku
Z uwagi na to decyzją Prezydenta (...) W. z dnia 03 października 2017 roku przyznane zostało T. F. świadczenie z Funduszu Alimentacyjnego w kwocie 500 złotych miesięcznie na rzecz córki K. F. (2).

Niewywiązywanie się przez K. F. (1) z obowiązku płacenia alimentów na rzecz swojego dziecka narażało je na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. T. F. nie była w stanie zaspokoić podstawowych potrzeb życiowych swojego dziecka, nie miała możliwości zapewnienia jej korepetycji, wycieczek czy zajęć dodatkowych jak i dodatkowej rehabilitacji psychologicznej. Córka K. od dnia 26 maja 2015 roku ma orzeczoną niepełnosprawność (zespół (...)) i wymagała korzystania z usług terapeutycznych i rehabilitacyjnych oraz na co dzień konieczności współludziała opiekuna w procesie leczenia.

W 2016 roku kobieta podjęła zatrudnienie aby zaspokoić potrzeby życiowe swojego dziecka, osiągając dochód w wysokości ok. 17 tys. Złotych (rocznie). T. F. w dniu 21 marca 2017 roku uzyskała status osoby bezrobotnej z prawem do zasiłku, obecnie z uwagi

na problemy zdrowotne (kręgosłup) nie pracuje. T. F. oprócz alimentów z funduszu alimentacyjnego otrzymywała od dnia 1 października 2017 roku świadczenie wychowawcze w wysokości 500 złotych oraz od dnia 01 kwietnia 2015 roku zasiłek pielęgnacyjny oraz od dnia 01 listopada 2017 roku zasiłek rodzinny (ok. 124 zł) wraz z dodatkiem z tytułu kształcenia i rehabilitacji dziecka niepełnosprawnego powyżej 5 roku życia (110 zł). Rodzina z uwagi na sytuację finansową zamieszkiwała w mieszkaniu komunalnym.

W sprawie niealimentacji za okres od dnia marca 2012 do października 2013 roku oraz od 11 listopada 2013 roku do 10 czerwca 2014 roku prowadzone były odrębne postępowania, które zakończyły się wyrokami skazującymi wobec K. F. (1).

Na dzień 20 sierpnia 2021 roku zadłużenie K. F. (1) wynosiło 21 838,63 z tytułu wypłaconych świadczeń alimentacyjnych oraz 26 152,50 zł z tytułu należności wierzyciela alimentacyjnego.

We wskazanym okresie K. F. (1) nie utrzymywał kontaktu z córką, nie kupował jej żadnych

<p>prezentów, nie dzwonił i nie pytał o nią. Nie był zarejestrowany w Urzędzie Pracy (...) W. jako osoba bezrobotna. Podejmował się dorywczo zatrudnienia na budowach.</p> <p>K. F. (1) w okresie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - od 13 czerwca 2014 r. do 13 grudnia 2014 r. przebywał w Zakładzie Karnym (k. 469) (! istotne dla zmiany opisu czynu), - od 14 grudnia 2014 r. do 27 lutego 2015 r. był zdolny do wykonywania pracy zarobkowej, - od 28 lutego 2015 r. do 12 maja 2015 r. był pozbawiony wolności, - od 13 maja 2015 roku do 04 sierpnia 2020 roku był zdolny do wykonywania pracy zarobkowej, - od 05 sierpnia 2020 r. przebywa w Zakładzie Karnym. 			
zeznania T. F.	17 159-159v 205v 472-473		
zeznania K. F. (2)	353 473-474		
Zawiadomienie o przestępstwie	2 147		

	180	
	332	
Informacja z Urzędu Pracy	10-11	
Decyzja w sprawie ustalenia prawa do świadczenia z funduszu alimentacyjnego	29-30 181 333	
Wniosek o ustalenie prawa do świadczeń	35-40	
zaświadczenie	41 42 149 182 195 334	
umowa zlecenia		
Pit	44	
Orzeczenie o niepełnosprawności	45	
Decyzja	46	
WYROK	47	
Decyzja	48-49	
decyzje	69-74 75-76	
wnioski	82-92	

Protokół oględzin akt kmp 60/o8	99-115		
Notatka urzędowa	116-118		
WYROK NAKAZOWY	227		
WYROK	230		
Noe_sad	288 390 469		
K. F. (1) ma 62 lata. Ma wykształcenie podstawowe, z zawodu jest elektrykiem. Obecnie od dnia 05 sierpnia 2020 roku przebywa w Areszcie Śledczym W.-S. gdzie odbywa karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.	dane osobopoznawcze	252 437-438	
K. F. (1) był karany, w tym trzykrotnie za przestępstwo niealimentacji.	karta karna	465-466	
<i>Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
<i>1. Ocena DOWODÓW</i>			
<i>1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>			

	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p> <p>K. F. (1)</p>	<p>wiarygodne wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów:</p> <p>rzeczowe, logiczne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, m.in. w postaci zeznań świadków oraz dokumentacją komorniczą</p>	
zeznania T. F.	<p>wiarygodne:</p> <p>rzeczowe, logiczne, spójne wewnętrznie i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, świadek zeznała, iż oskarżony w okresie objętym zarzutem nie uiszczał alimentów na rzecz swojej córki, nie interesował się jej życiem, nie dawał prezentów, nie spotykał się ani nie uczestniczył zarówno w życiu, jak i wychowaniu dziecka. Świadek podniosła, że córka nie miała zaspokojonych potrzeb życiowych: nie miała na korepetycje, na dodatkową rehabilitację psychologiczną, ona sama zaś nie mogła pracować po uszkodzeniu rdzenia kręgowego</p>		
zeznania K. F. (2)	<p>wiarygodne: rzeczowe, logiczne, spójne</p>		

	wewnętrznie i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, świadek potwierdziła, iż oskarżony nie zaspokajał jej potrzeb życiowych, nie interesował się nią	
dowody nieosobowe	materiał bezsporny, niekwestionowany przez strony, zatem miarodajny	
1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów		
		Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	<p>- niewiarygodne wyjaśnienia złożone na rozprawie w zakresie, w jakim podnosił, że utrzymywał kontakt z córką, kupował jej prezenty i płacił alimenty, kiedy dysponował pieniędzmi - w tym zakresie są one sprzeczne z zebrany materiał dowodowy, któremu Sąd dał wiarę, w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonej i jej matki,</p> <p>- oskarżony próbował minimalizować swoją odpowiedzialność, zrzucając niealimentację na problemy z płatnościami czy okres COVID-19</p>

1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
#	1.3. <i>Podstawa prawna skazania zgodna z zarzutem</i>		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p><i>Sąd podzielił poprawność kwalifikacji prawnej, zaproponowanej przez oskarżyciela publicznego – strony jej nie kwestionowały, nie wzbudziła zastrzeżeń Sądu z urzędu, zatem nie wymaga głębszych rozważań. Konieczna stała się jednak zmiana opisu przypisanego oskarżonemu czynu poprzez uznanie, że dwa zachowania oskarżonego stanowią jedno przestępstwo, a nie dwa odrębne przestępstwa kwalifikowane z art. 209 § 1a k.k. oraz poprzez wskazanie późniejszego czasowo terminu początkowego bytu przestępstwa z uwagi na osadzenie oskarżonego do dnia 13 grudnia 2014 r. w Zakładzie Karnym (k. 469).</i></p>			

Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie wskazuje się, że przestępstwo niealimentacji określone w treści art. 209 k.k. jest przestępstwem trwałym - sprawca swoim zachowaniem wywołuje stan bezprawny i utrzymuje go przez pewien dłuższy czas, zachodzi zatem tzw. prawna jedność czynu. **Tym samym nie należy tego czynu dzielić na okresy niealimentacji i orzekać osobno co do każdego z nich.** O jedności czynu (przestępstw) świadczy jedność miejsca, czasu i osób uczestniczących w zajściu oraz jedność zamiaru sprawców przestępstwa, choćby rozwój zdarzeń w trakcie zajścia, nie zawsze zależny od sprawców, dzielił zdarzenie na kilka zajść, z pozoru odrębnych (II AKa 429/07 - Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach, LEX nr 418225 - wyrok z dnia 19 grudnia 2007 r.)

We wszystkich zarzucanych K. F. (1) okresach niealimentacji tożsamy jest podmiot pokrzywdzony, sposób działania i jeden zamiar towarzyszący sprawcy.

Sąd Najwyższy w orzeczeniu 7 sędziów z dnia 26 kwietnia 2017 r. I KZP 1/17 stwierdził, że **kryterium czasu decydujące o**

jedności lub wielości przestępstw powinno być rozumiane w tożsamy sposób w przypadku czynu ciągłego z art. 12 k.k. oraz w przypadku typów czynów zabronionych, których popełnienie zakłada wielość zachowań, w tym czynu zabronionego niealimentacji z art. 209 § 1 k.k. (OSNKW 2017/6/33, KZS 2017/6/9, LEX nr 2276670, Prok.i Pr.-wkl. 2017/6/8, Biul.SN 2017/6/18). Orzeczenie zapadło w odpowiedzi na pytanie czy przestępstwo art. 209 § 1 k.k. stanowi jeden czyn niezależnie od liczby przerw w niealimentacji oraz ich długości, czy też fakt takiej przerwy powoduje, że spełnione są przesłanki przyjęcia dwóch lub więcej przestępstw. W uzasadnieniu SN wskazał, że zaniechanie wykonywania obowiązku alimentacyjnego z przyczyn obiektywnych, w szczególności braku możliwości realizacji stosownych świadczeń, nie może stanowić podstawy odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. W sytuacji, gdy stan taki przedzierał okresy, w których spełnienie obowiązku alimentacyjnego było możliwe, należy dokonać stosownej modyfikacji

opisu czynu, pomijając te fragmenty zachowania sprawcy, w których nie można było mu przypisać odpowiedzialności za brak spełnienia ciężących na nim obowiązków. Pominięcie owego okresu w żadnym razie nie przesądza, czy w pozostałym zakresie poszczególne zachowania sprawcy polegające na zawinionym zaniechaniu obowiązku alimentacji należy potraktować jako jedno przestępstwo, czy też wiele przestępstw. Ocena ta dokonuje się bowiem w oparciu o ogólne kryteria jedności i wielości czynów (i przestępstw), przy uwzględnieniu konstrukcji ustawowych przesądzających o tzw. normatywnej jedności czynu, takich jak np. czyn ciągły z art. 12 k.k. Sąd Najwyższy zatem przywołał art. 12 k.k. jedynie pomocniczo przy dokonywaniu powyższej oceny prawnej, jako że konstrukcja czynu ciągłego wyraża pewną ogólną ideę rozstrzygnięcia o jedności i wielości przestępstw na gruncie prawa karnego.

Dlatego w ocenie Sądu przyjęte okresy **od dnia 14 grudnia 2014 r. do dnia 27 lutego 2015 r. i od dnia 13 maja 2015 r. do dnia 04 sierpnia 2020 r.** z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy, przemawiały za

przyjęciem, iż czyn oskarżonego K. F. (1) stanowi jedno przestępstwo. Nie budzi wątpliwości, że oskarżony w okresie do 13.12.2014 r. oraz w okresie od 28.02.2015 r. do 12.05.2015 r. nie miał możliwości wykonywać obowiązku alimentacyjnego, ponieważ przebywał wówczas w Areszcie Śledczym W.-S..

Znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. wyczerpuje sprawca, który uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego.

Uchylanie się nakłada obowiązek wykazania, że sprawca miał obiektywną możliwość dostarczania środków utrzymania, lecz tego nie czynił (wyrok SN z 9.05.1995 r., 111 KRN 29/95, OSNKW 1995/9-10, poz. 64). Obowiązek alimentacyjny rodziców względem dziecka wyraża się świadczeniami o charakterze materialnym i osobistymi staraniami w jego wychowaniu.

Odnosząc powyższe uwagi do poczynionych ustaleń faktycznych wskazać należy, że na oskarżonym K. F. (1) ciąży obowiązek alimentacyjny, który wynikał z wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie VI Wydział Cywilny i Rodzinny Odwoławczy sygn. VI C 1264/08 z dnia 18 grudnia

2009 r. Wyrokiem tym zobowiązano oskarżonego do płacenia alimentów na rzecz małoletniej K. F. (2) w wysokości 500 złotych miesięcznie. Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego oskarżony miałby możliwość regularnego uiszczania alimentów w ww. wysokości okresie wskazanym w zarzucie, gdyby podjął pracę zarobkową. Brak jest informacji o takich okolicznościach dotyczących stanu zdrowia oskarżonego, które wskazywałyby na niemożność podjęcia przez niego pracy zarobkowej. Oskarżony nie kwestionował wysokości alimentów ustalonych w wyroku. W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego nie ujawniły się żadne okoliczności, które miałyby charakter obiektywny i które usprawiedliwiłyby oskarżonego. Tym samym, w ocenie Sądu, oskarżony świadomie lekceważył ciężący na nim obowiązek alimentacyjny. Jego zachowanie należy zatem zakwalifikować jako uchylanie się od realizacji obowiązku alimentacyjnego. W okresie ustalonym oskarżony K. F. (1) nie uiszczał alimentów wbrew orzeczonemu wyrokowi. Łączna wysokość powstałych wskutek tego

zaległości stanowi
równowartość co najmniej
3 świadczeń okresowych.

Zgodnie z art. 209 § 1a
k.k. jeżeli sprawca czynu
określonego w § 1 naraża
osobę uprawnioną na
niemożność zaspokojenia
podstawowych potrzeb
życiowych, podlega
grzywnie, karze
ograniczenia wolności
albo pozbawienia wolności
do lat 2. **Zauważyć
należy, iż podstawowe
potrzeby życiowe to
nie tylko potrzeby,
których zaspokojenie
jest niezbędne dla
biologicznej
egzystencji osoby
uprawnionej do
alimentacji, ale także
potrzeby wyższego
rzędu, których
zabezpieczenie jest
danej osobie
niezbędne do tego, aby
mogła funkcjonować,
jako równoprawny
i pełnowartościowy
członek
społeczeństwa.** Co
więcej fakt, iż podstawowe
potrzeby życiowe
uprawnionego były
zaspokajane kosztem
znacznego wysiłku osoby
współzobowiązanej do
alimentacji, albo przez
inne osoby
niezobowiązane, nie
wyłącza ustawowego
znamienia narażenia na
niemożność zaspokojenia
tych potrzeb (uchwała
Sądu Najwyższego z 9

czerwca 1976 r., VI KZP 13/75, Legalis nr 19478).

W rozpoznawanym przypadku małoletnia K. F. (2) w okresie objętym zarzutem pozostawała na utrzymaniu matki, pobierającej 500 złotych z funduszu alimentacyjnego oraz świadczenie 500 plus, zasiłek rodzinny czy pielęgnacyjny. W 2016 roku kobieta podjęła również zatrudnienie aby zaspokoić potrzeby życiowe swojego dziecka, osiągając dochód w wysokości ok. 17 tys. złotych, jednakże z uwagi na problemy z kręgosłupem nie mogła dalej pracować. W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że ww. środki w skali miesięcznej nie wystarczały na zaspokojenie podstawowych potrzeb małoletniej. Matka pokrzywdzonej nie mogła jej zapewnić podstawowych potrzeb życiowych w postaci wyjazdów, ferii czy zajęć dodatkowych. Z uwagi zaś na stwierdzoną niepełnosprawność (zespół (...)) pokrzywdzona K. F. (2) winna mieć zapewnioną odpowiednią rehabilitację psychologiczną.

Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego K. F. (1) wypełnia znamiona występku z art. 209 § 1 i 1 a k.k. N. stanowi czyn trwały, zatem zastosowano

<p>przepisy obowiązujące na czas jego popełnienia, to jest datę ostatniego przestępczego zachowania oskarżonego.</p>			
<p>1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
			<p><u>Przy wymiarze kary sąd wziął pod uwagę:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - zagrożenie ustawowe czynu z art. 209 § 1a k.k. – alternatywnie kara grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2, <p>oraz <u>okoliczności obciążające:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - znaczny stopień winy oskarżonego - oskarżony ze względu na swój wiek, stopień dojrzałości oraz rozwoju umysłowego, jest osobą od której można wymagać zachowania się zgodnego z normami prawnymi, w toku postępowania nie ujawniły się okoliczności wyłączające winę, - znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu - oskarżony nie realizował ciężącego na nim obowiązku przyczyniania się do utrzymania swojego dziecka, ograniczając tym samym ich środki na edukację, leczenie i wychowanie, Sąd miał na

uwadze także okres, przez który oskarżony uchylał się od obowiązku,

- wysokość zaległego świadczenia za okres przynajmniej 3 miesięcy, która mogłoby istotnie wpłynąć na sytuację małoletniej gdyby je terminowo otrzymywała

- uprzednia karalność, w tym trzykrotna za przestępstwa z art. 209 § 1 k.k.

oraz _____ okoliczności łagodzące:

- częściowe przyznanie się do winy

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności oraz dyrektywy wymiaru kary sąd uznał, że adekwatną wobec oskarżonego, uwzględniającą zarówno stopień winy, jak i społecznej szkodliwości jego czynu, będzie **kara 2 lat ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie** będzie adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa.

Oskarżony powinien podjąć działania zmierzające do

		<p>uregulowania zaległości alimentacyjnych względem swojej córki, jak również powinien regularnie uiszczać należne świadczenia alimentacyjne. Orzeczenie kary ograniczenia wolności czy też kary grzywny, biorąc pod uwagę ograniczone możliwości zarobkowe oskarżonego, mogłoby stanowić przeszkodę do osiągnięcia tego celu. Z drugiej zaś strony kara pozbawienia wolności i umieszczenie oskarżonego w zakładzie karnym na obecnym etapie wydaje się przedwczesne, albowiem kara bezwzględnego pozbawienia wolności oznaczałaby automatycznie, iż oskarżony nie podjąłby żadnej pracy.</p>
<p>1.Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>		
		<p>Punkt II wyroku:</p> <p>Sąd uznał za uzasadnione zgodnie z art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązanie oskarżonego K. F. (1) do bieżącego wykonywania ciężącego na nim obowiązku łżenia na utrzymanie córki K. F. (2).</p>
		<p>Punkt III wyroku:</p> <p>Sąd uznał za uzasadnione zgodnie z art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązanie</p>

		oskarżonego K. F. (1) do podjęcia pracy zarobkowej w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku, aby miał on możliwości wywiązywania się z nałożonego na niego obowiązku orzeczonego w pkt. II wyroku.
1.6. inne zagadnienia		
7. Koszty procesu		
	<p>W punkcie IV wyroku:</p> <p>Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych wobec Skarbu Państwa i opłaty albowiem, biorąc pod uwagę postępowania egzekucyjne prowadzone wobec K. F. (1), oczywistym dla sądu jest, iż kosztów tych nie będzie można wyegzekwować.</p>	